

ע"פ 859/23 - אופק שיש נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 859/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המערער:

אופק שיש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בתל-אביב יפו בת"פ 27280-02-22 שניתן על ידי
כבוד השופט י' לוי

תאריך הישיבה:

י"ד בשבט התשפ"ג (05.02.2023)

בשם המערער:

עו"ד אורי בן נתן; עו"ד שני אליס

בשם המשיבה:

עו"ד מסעד מסעד

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופט י' לוי) בת"פ 27280-02-22 מיום 16.01.2023.

1. ביום 28.07.2022 הורשע המבקש, על-פי הודאתו, בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1-2) לחוק; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

2. ביום 16.01.2023 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש - והשית עליו עונש של 30 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

3. ביום 31.01.2023, הגיש המבקש ערעור על גזר הדין, ועמו בקשה לעיכוב ביצוע רכיב המאסר שהושת עליו בגדרו - היא הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, סיכויי ערעורו טובים, נוכח הפער בין המלצת שירות המבחן לעניין הענישה - מתן צו מבחן למשך שנה וקביעת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות; לבין עונש המאסר בפועל

עמוד 1

שהושת עליו על-ידי בית המשפט המחוזי. המבקש מציין את גילו הצעיר; נסיבותיו האישיות; העובדה שהוא מטופל פסיכולוגית ופסיכיאטרית באופן קבוע; וכן את עובדת היותו משוחרר בתנאים מגבילים, במסגרת ההליך שהתנהל נגדו. עוד מציין המבקש את הנזק הבלתי הפיך שיגרם לו ככל שישלח למאסר בפועל. לבסוף, מפנה המבקש להחלטות שניתנו על-ידי הערכאות השונות, בהן נעתר בית המשפט לבקשות לעיכוב ביצוע עונשי מאסר בפועל – הדומים, לטענתו, לעונש שהושת עליו בבחינת אורכם.

4. דין הבקשה להידחות.

5. כידוע, עיכוב ביצוע עונש מאסר הינו בגדר החריג לכלל בדבר ריצוי העונש בסמוך ככל הניתן למועד מתן גזר הדין (ע"פ 1985/20 קוגן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.03.2020)). בבוא בית משפט להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, עליו לתת דעתו לכלל הנסיבות והנתונים הרלבנטיים בעניינו של המבקש, וביניהם לחומרת העבירה שביצע ונסיבות ביצועה; סיכויי הערעור; עברו הפלילי; נסיבותיו האישיות; התנהלותו במהלך ההליכים שהתנהלו נגדו; ולשאלה האם הערעור תוקף את הכרעת הדין או גזר הדין (111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 277-282 (2000)).

6. מבלי לקבוע מסמרות בנדון, ומבלי לבחון לעומקם את סיכויי הערעור, אציין, כי העונש לגביו טוען המבקש כי ראוי שיושת עליו לאחר שקלול כלל השיקולים לכאן ולכאן – חורג באופן משמעותי ממתחם הענישה שנקבע בעניינו. כמו כן, ומבלי להקל ראש בכך, איני סבור שמצבו הנפשי של המבקש ושיקולים אחרים לקולא הקיימים לכאורה בעניינו מטילים את הכף לטובת קבלת הבקשה. נסיבות ביצוע העבירה אינן קלות, בלשון המעטה. כמו כן, הערעור מופנה נגד גזר הדין בלבד, בגדרו הושת על המבקש עונש מאסר שאינו קצר, כך שאיני סבור כי קיים חשש שדחיית הבקשה תאיין את ערעורו. בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום לקבל את הבקשה.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשפ"ג (5.2.2023).

ש ו פ ט